

стой животъ-тъ, здравіе-то, спасеніею! Една капка на устны-тъ ви и сте избавены!

[Ти иска да тури стъкленице-то до устнитъ на Дженоаро, нъ той ся оттеглява]

ДЖЕНАРО, като я гледа.

Госпоже, кой мя увѣрва че не е утрома това кое-то ми давате сега?

ДОНА ЛЮКРЕЦИЯ като пада въ столтъ.

Боже мой! Боже мой!

ДЖЕНАРО

Не ли ся наричате вий Люкреція Борджія? Зерь мыслите че не си припомнимъ исторія-та на брата Баязитевъ? Него го бѣхъ увѣрили че былъ утровень отъ Карль XII и му бѣхъ дали цѣръ отъ когото и умръ. И ржката, която му прѣдстави този цѣръ, е сѣща-та коя-то държи това стъкленице. И уста-та които му казахъ да піе, сѣ тѣзи сѣщитъ които ми говорятъ сега!

ДОНА ЛЮКРЕЦИЯ

О че съмъ за жаленіе жена!

ДЖЕНАРО

Слушайте, госпоже; не можете мя излъга съ любовны-тъ си преструванія. Не ли ся усѣщамъ какъвъ ви е кроежъ-тъ? Това е явно, Вы трѣба да знаете кой съмъ азъ. Его, въ тѣзи минута ся чете по лицето ви че знаете и лесно е да ся разумѣе че имате неярѣмливна правда, та не ми казвате. Вашата фамилія трѣба да познава моя-та и сега искате да мя утровите, не за да си отмастите на мене, нъ кой знае? на майка ми.